

ZDENKA WENZLOVÁ ŠVÁBEKOVÁ

NEHLADAJ
PRAVDU

ZDENKA WENZLOVÁ ŠVÁBEKOVÁ

NEHL'ADAJ
PRAVDU

Autor: © Zdenka Wenzlová Švábeková
Korektúra: Julien Dan
Obálka: © Zuzi Maat
Vydavateľstvo: © Elist s.r.o., Liptovský Mikuláš
Tlač: Tešínska tiskárna a.s., Český Tešín
Rok vydania: 2020, prvé vydanie

Básne:

Zdenka Wenzlová Švábeková (všetky okrem str. 135)

Julien Dan – Mosty slz (str. 135)

Všetky práva vyhradené. Nijaká časť tejto knihy nesmie byť reprodukováná, uchovávaná v rešeršných systémoch, alebo prenášaná akýmkoľvek spôsobom vrátane elektronického, mechanického, fotografického, či iného záznamu bez predchádzajúceho písomného súhlasu autora, respektíve vydavateľa.

ISBN: 978-80-8197-313-0

Venujem Ti touto knihou odhalenú dušu ženy,
nájdeš v nej takmer všetko, čo pohltili štyri steny.

S láskou autorka

Prológ

Mnohí si poviete, že spoveď patrí do spovednice v kostole a všetko ostatné je potrebné nechať na božiu vôľu. Nie je vždy tomu tak. Sú ľudia, ktorí sa so svojimi osudmi potrebujú zveriť niekomu, kto nemá na sebe odetú kňazskú sutanu, lež je takým istým človekom ako oni.

S pribúdajúcim vekom sa môj pohľad na svet mení. Stávam sa akási citlivejšia. Rozum sa často dostáva do rozporu so srdcom a víťaz tohto súboja nikdy nie je istý. Aj v tomto prípade sa búril, odmietal prijať fakty a moje srdce zmierlivo tlmilo búрку, ktorá sa v ňom odohrávala. Rozprávanie ženy, ktoré som si vypočula a ktoré vám ponúkam, rozhodne nepatrí medzi múry božieho stánku. Bolo dlhé, sprevádzané slovníkom skutočných udalostí počas rokov zlyhania, pri ktorom som chytala miestami červeň do tváre.

Jej príbeh ma prinútil pitvať sa v slove láska, omieľať ho v ústach ako horúci zemiak. Podchvíľou som sa cítila, akoby som si ním popálila celý jazyk, akoby to bol ten najškardejší zhluk hlások, aké som kedy počula. Napriek všetkému som nabrala odvahu a tento nevšedný príbeh som zachytila na papier.

Či sa mi podarilo zistiť príčinu odumretia najkrajšieho ľudského citu v srdci ženy, posúďte sami.

1

Mala som mať krásny život. Aspoň taký som si ho predstavovala. Bezstarostný, ktorého náplňou malo byť dobre sa učiť a užívať si každý jeden deň v spoločnosti obdivujúcich priateľiek a priateľov. Do oného rána tomu aj tak bolo.

Prisnil sa mi sen. Oblečená v ľahkých bielych šatách som sa bosá doslova vznášala po rosou zmáčanej zelenej lúke plnej pestrofarebných kvetov. Kvapôčky vody ma príjemne chladili a slniečko svojimi lúčmi zohrievalo moju tvár. Sadla som si do mokrej trávy a obdivovala slobodu motýľov poletujúcich z kvetu na kvet. Zrazu som spozornela. Odkiaľsi znel hrozný hluk, buchot. Zovšadiaľ sa začali vynárať v čiernom šate odeté postavy, ktorým nebolo vidieť do tváre. Dupot v kožených kanadách obutých nôh sa rozliehal široko ďaleko. Čosi kričali, nerozumela som im. Strhla som sa a otvorila oči.

Nebol to sen! Nado mnou stál nejaký muž s kuklou na hlave, z ktorej vykúkali hrozivo vyzerajúce oči, mieril na mňa akousi zbraňou a ziapal z plných pľúc.

„Polícia! Vstávame, rýchlo na nohy!“

Zdrapil ma surovo za ľavé plece, pričom mi roztrhol ramienko na nočnej košeli.

„Postav sa k stene! Čelom k stene! Ruky za hlavu, zopnúť spolu, nohy od seba!“

Úsečné povely sa odrážali od stien mojej izby. Ničomu som nerozumela. Márne som očami hľadala niekoho, kto by mi mohol pomôcť. Pokúsila som sa toho muža osloviť, odpoveďou mi bola facka až sa mi zatmelo pred očami.

„Ticho!“

Vzápätí som zacítila jeho ruky na mojich lýtkach. Postupne ma celú ošahal.

Áno, do postele chodím s pištoľou medzi nohami, pomyslela som si. Došlo mi, čo hľadal.

„Čistá,“ zakričal do priestoru. „Vedieť objekt!“ pokračoval a postrčil ma smerom k dverám z izby.

Moja izba sa nachádzala na poschodí rodičovského domu, v ktorom som bývala s otcom a mamou. Stúpajúc dolu schodmi do haly na prízemí som videla snáď dvadsať cudzích ľudí, väčšina z nich bola oblečená ako votrelec, ktorý ma zobudil. Asi štyria mali na sebe bundy s nápisom NAKA na chrbte a myslím si, že tam boli aj dvaja v civilnom oblečení so širokými žltými páskami na rukách a čiernym nápisom Polícia na nich. Hodiny nad kozubom ukazovali šesť hodín pätnásť minút.

„Lahnúť na zem! Tam, k nim!“ ukázala zakuklená hlava na miesto, kde ležali moji rodičia. Mama a niekoľko metrov od nej otec. Ten mal na hlave akési čierne plátenné vrečko a ruky mal za chrbtom spútané kovovými putami. Mama ťažko vzlykala, otec mlčal.

Lahla som si, ako mi kázali. Ruky som opäť spojila za hlavou a akási cudzia noha prinútila tie moje rozťahnuť sa.

Tí muži robili krik a ešte väčší neporiadok. Nič im nebolo sväté. Prehadzovali nábytok, otvárali skrine, vyhadzovali z nich veci. Prehľadávali snáď každé zákutie nášho domu, postupne odnášali počítače, dokumenty a peniaze, ktoré mal otec v trezore. Pochopila som, že razia, ktorej som sa stala svedkom, sa týkala otcovej práce.

Zdalo sa mi, akoby to trvalo celú večnosť a prišlo mi to voči mne a mame *nefér*.

My dve sme predsa nič nespravili, tak prečo ležíme v pyžamách na zemi? Nechápala som. Asi po hodine to mužom zákona pravdepodobne došlo a prikázali nám sadnúť si na pohovku. Otca sa to netýkalo. Tomu umožnili vstať až pred obedom. Dali mu podpísať protokol o všetkom, čo z domu

zobrali. Dovolili mu obliecť sa a vzápätí ho vliekli z domu preč.

Do skončenia povinnej školskej dochádzky chýbal iba mesiac, keď sa môj vysnívaný život zmenil na hotovú a nepredvídateľnú katastrofu. Najkrutejšie hodiny v mojom detskom svete sa premenili na beznádej.

Pritom už od raného detstva som si zvykla na skutočnosť, že rodičia mi dali všetko, o čom iné deti ani nesnívali. Dokonalé prázdniny, značkové oblečenie, ba aj osobný šofér s mercedesom mi bol každý deň k dispozícii, aby ma vozil ráno do školy a popoludní aj zo školy. Hoci som rodičov videla málo, pretože im primárne záležalo na biznise, stihli ma naučiť, že som dievča z dobrej rodiny a môžem mať čokoľvek, po čom moja nespútaná duša zatúži. Meno, ktoré mi dali do vienka pri narodení, akoby symbolizovalo cestu, ktorou som sa mala životom vydať. Viktória. Znamenie víťaza, čo posilňovalo moje sebavedomie. Neboli žiadne pravidlá, žiadne hranice. V triede som bola pochopiteľne za hviezdu, čo som si nadmieru užívala. Pekná nevinná tvárička, postava modelky, výborný prospech. Okolo mňa neustále krúžil huf priateľiek a kamarátov, ktorých moja veselá povaha a herecké nadanie priťahovali ako nejaký magnet. Až oveľa neskôr som pochopila, že nie ja som bola tým, čo pýtalo ich pozornosť, ale postavenie a bohatstvo mojich rodičov.

V ono, pre moju rodinu tragické ráno, sa všetko skončilo. Vidieť zúfalú mamu, ako sa bezradne pozerá do dokorán rozďavenej papule otcovho trezoru, ktorý zíval nekonečnou prázdnotou, akoby vo mne zničilo všetko pekné, čo som dovtedy prežila. Cítila som, že tento deň je zvratom pre nás obe a budeme sa s tým ešte dlho vyrovnávať. Hoci som mala len pätnásť, zrazu som dospela. Dennodenne ma prenasledovala mamina depresia, od otcovho zatknutia kráčajúca s ňou ruka v ruke. Otca obvinili zo spáchania viacerých trestných činov, najmä z podvodu a podplácania. Účty

v banke zmrazili až do rozhodnutia súdu. Zostal nám len mamin plat lekárky a auto, ktoré bolo napísané na jej matku. Na to siahnuť nemohli. Dokonca aj na náš dom bola uvalená exekúcia. Exekútor spísal všetok hnutelný majetok a odvtedy sme nemali právo s ničím disponovať.

Dokončila som deviatu triedu a tešila som sa, že zmiznem z dohľadu kamarátov, ktorí sa pod vplyvom rozchýrených udalostí odo mňa okamžite odvrátili. Stratili sa. Akoby sa po nich zľahla zem. Nestretla som nikoho z nich ani počas leta. Prázdniny, tie som prežívala striedavo doma a u babky z matkinej strany.

Od septembra ma čakalo štúdium na gymnáziu.

Nebolo ľahké pod tlakom okolia, súdnych procesov s otcom, značných výdavkov na obhajcu a za zúfalého depresívneho stavu matky chodiť do školy a učiť sa. Keď sa otcov proces po roku a pol skončil, matke už bolo všetko jedno. Začala som navštevovať druhý ročník a môžem povedať, že s minimálnou snahou víťaziť a niečo dosiahnuť.

Otec dostal jedenásť rokov, na tvrdo. Majetok v jeho dvoch firmách prepadol v prospech štátu. Až keď nám exekútor predal dom, som sa dozvedela, že matka vlastnila malú garsónku, ktorú mala ešte ako slobodná, predtým než spoznala otca. Náš problém s bývaním sa zdal byť vyriešený. Len zdal.

V deň, keď sme sa mali vysťahovať z domu, našla som matku bez známok života v jej izbe. V šoku som sa dotkla jej skrúteného tela a očami zmapovala okolie. Naoko nič nenasvedčovalo tomu, čo sa stalo. Vykĺzla som z izby a s roztrašenými rukami som zdvihla v hale slúchadlo telefónu, aby som privolala pomoc. Prišli rýchlo. Skonštatovali to, čo ja a ešte niečo navyše. Mama sa otráвила. Nezládla život bez otca a ja, jej jediná dcéra, som zrejme nebola pre ňu dostačným dôvodom žiť.

Vo chvíli, keď sa v dome opäť objavili policajti, som už necítila žiadnu bolesť, ale naopak, nezvyčajnú rezignáciu a nenávisť voči obom rodičom, voči celému svetu.

O niekoľko dní som stála nad jej hrobom. Všetci plakali, no moje oči zostali suché, nevyšla z nich jediná slza. Nevieť, či ju zmrazil mráz, ktorý sa vrýval pod kožu, ale vo mne zahynul cit. Tam, na tom mieste som prisahala, že otca už nechcem nikdy vidieť. Za všetko, čo sa odo dňa, ako ho odvedli, stalo, mohol jedine on.

Keď je ona mŕtva, nech je pre mňa mŕtvy aj on, zariekla som sa.

Maminou smrťou sa všetko skomplikovalo. Celý môj dovedajší život sa zmenil. Stratila som túžbu niekam patriť a hoci ma babka zobrala bývať k sebe, tvrdohlavo som odmietala tak jej starostlivosť, ako aj kontrolu nado mnou. Sama som bývať nemohla a tútorstvo sa malo skončiť až dosiahnutím veku dospelosti, do ktorého mi chýbal ešte rok.

Túžila som sa moderne a draho obliekať, žiť bezstarostným životom na aký ma rodičia naučili. Odmietala som sa zmieriť s faktom, že nemáme peniaze, že si nemôžeme dovoliť ísť na dovolenku a že si mám kupovať konfekciu. Búrila som sa voči všetkému, neplnila som príkazy, nerešpektovala zákazy. A vzdor, ten vo mne zo dňa na deň rástol.

Bolo to ťažké obdobie prázdnoty mojej duše. Nerozumela som tomu. Odrazu som bola emočne nenaplnená, bez kúska citu, neschopná ľútosti, ale ani lásky. Moje dozrievajúce ženské, dokonale formované telo, akoby strácalo svoju harmóniu a práve v tomto rozporuplnom období som stretla jeho. Mareka.

Keď duša žiaľom zbesnie,
nehľadaj melódiu piesne,
prehlta svoje tiesne
a tichom v tebe besnie.

2

Niekoľko mesiacov po maminej smrti som stála pred výkladom salóna. Práve do toho sme s mamou často chodievali. Pozerala som si nádherné šaty za sklom a do očí sa mi tislí slzy.

Výklad mi okrem nostalgických spomienok ponúkol aj iný obraz. Môj. Šaty, ktoré som mala oblečené, niesli na sebe známku mnohých praní a boli mi v prsiach príliš tesné. Striaslo ma. Odvrátila som tvár, rozhodnutá zutekať sama pred sebou. Prudko som sa otočila, pričom som vrazila do chlapca, ktorý zmenil môj duševný svet a časom aj rebríček hodnôt.

„Prepáč, nestihol som ti uhnúť,“ ospravedlňoval sa s napriahnutými rukami.

Ani neviem, ako som sa ocitla v zovretí silných paží. Oči ktoré sa na mňa pozerali boli priam neskutočne hlboké. Chvíľu trvalo, kým sa mi podarilo vyslobodiť z jeho náruče.

„Och, ešteže nie si auto, skončilo by to možno horšie,“ odvrkla som, neuvedomujúc si, že som svojou odpoveďou prijala jeho tykanie.

„Áno, toto neskončilo zle. Celkom sa mi páčilo tvoje prístátie. Normálne som zatúžil, aby trvalo dlhšie,“ priateľsky sa usmial a odhalil svoje snehobiele zuby.

Napriek magickému úsmevu a uhrančivému pohľadu som sa otočila opačným smerom a chladne kývla rukou.

„Fajn. Tak niekedy inokedy. Ahoj.“

Prešla som na druhú stranu ulice. Klopila som zrak, vidieť ešte raz svoj nešťastný výzor vo výklade bolo nad moje sily. Urobila som niekoľko krokov a zrazu som mala pred sebou prekážku v podobe mužských topánok. Zastala som a pozrela sa smerom hore.

Moje prekvapene sa premietlo do otázky: „Zasa ty?“

Chytil ma za plecía a s úsmevom odpovedal: „Čakala si niekoho iného?“

„Pusti ma!“ pokúsila som sa striasť jeho pevné ruky, ktoré moju žiadosť nerešpektovali.

„Prečo?“ zasmial sa. „Vieš, uvažoval som aj o tom, že ti skrižím cestu autom, ale obával som sa, že ťa zraním. Bol by som radšej, keby si prijala moje pozvanie sadnúť si doň, ako zostať pod jeho kolesami.“

Celú dobu ma prebodával svojím pohľadom a usmieval sa.

„Ty ma pozývaš na rande?“ pochopila som jeho záujem.

„Nie, iba do auta. Zatiaľ,“ dodal, nespúšťajúc zo mňa zrak.

Nechápala som jeho odpoveď. Mala som pocit, že sa so mnou hrá ako mačka s myšou.

„Bývam kúsok odtiaľto, nepotrebujem odvoz. Maj sa,“ vrátila som mu strohú odpoveď a opäť som sa pokúsila odísť.

Ustúpil, pustil ma sám od seba, čo ma dosť prekvapilo. Neveriacky som na neho pozrela. Jeho rezignácia naznačovala, že to myslí vážne. Otočila som sa a kráčala preč.

„Ak by si mi dovolila, odprevadil by som ťa,“ počula som za sebou jeho takmer prosebný hlas.

Úprimne, bolo by mi ľúto, keby sa neozval. Kdesi v mojich útrobach sa zahniezdil červíček záujmu. Hoci som sa snažila, aby odpoveď znela ľahostajne, mala som pocit, že sa mi to nepodarilo.

„Keď tak veľmi chceš,“ pokrčila som ramenami.

Schmatol ma za ruku, stočil ma k sebe a vykrikol tak hlasne, až som sa zahanbila. Nenápadne som sa poobzerala, či to niekto nepočul.

„Chcem a veľmi!“

„Šibe ti? Nerev tak, ľudia sa pozerajú,“ uzemnila som ho stroho a vytrhla svoju ruku z jeho zovretia.

Zdalo sa, že sa upokojil, pretože ďalej už mlčky kráčal popri mne. Zabočila som k bytovke, kde som s babinou bývala a pri vchode som zastala.

„Už som doma. Tak čau, možno sa niekedy zasa stret-
neme.“

„To sa len tak rozídeme? Aspoň mi daj pusku a dohodnime
si rande,“ v tvári sa mu zračilo veľké sklamanie.

Prekvapene som na neho vyvalila oči.

„Nevravel si, že ma na rande nepozývaš? Len do auta?“

Usmial sa: „Povedal, no zároveň som však dodal, že zatiaľ.
Teraz to však robím. Prídem zajtra pre teba. Autom. Kde mi
povieš a pôjdeme, kam budeš chcieť. OK?“

„Vážne takto? Kto ma vlastne pozýva na rande? Nepo-
znám ťa, tvoje meno ani len netuším. Ty vieš kto som ja?“

Takýto útok slov asi nečakal. Zahľadel sa a odpovedal
strategicky.

„Viem o tebe, že si krásna žena a určite musíš mať krásne
meno. Ale som rád, že sa zaujímaš, ako sa volám. Ja hlupák
som sa ti ani nepredstavil. Som Marek.“

„Viktória.“

„Wav. Cítil som, že si moje víťazstvo. Viktória. Iné meno
by ti ani nepasovalo,“ zasmial sa.

„Nepreháňaj, dobre? Keď chceš, príď sem zajtra o tretej.
Mám v škole menej hodín,“ schladila som ho odpoveďou
a zvrtila sa k vchodu.

„Nie, ešte nie!“ Vychrlil a jeho ruky ma zdvihli a vo vzdu-
chu otočili k sebe ako bábku. V jeho objatí som zacítila silu
a na svojich perách dlhý bozk. Odpojením sa od mojich úst
mi chvíľu skúmavo pozeral do očí a vzápätí ma pustil.

„Tak a teraz choď, Viktória. Vidíme sa zajtra,“ povedal
a odkráčal akoby sa nič nestalo.

Srdce mi nečakane zabúšilo a vyslalo do mozgu čudný
signál. Pociťala som v sebe emóciu a tá menila stratégiu
môjho obranného systému, ktorým som sa zaobalila po
smrti mamy. Zo svojich pocitov som bola neskutočne zmä-
tená.

Vkľzla som do bytu s vedomím, že nech mi dnes babina
vytkne čokoľvek, nič ma nebude trápiť. Nevytkla. Všade bolo
ticho, len z jej izby vychádzal akýsi čudný zvuk. Otvorila

som dvere a preľaknuto som zostala stáť na ich prahu. Babka ležala na posteli a veľmi stonala.

„Babi? Bolí ťa niečo? Si chorá?“ pristúpila som k nej a dotkla sa čela. Priam horela.

„Zavolám ti lekára?“

„Bolia ma ľadviny, asi som nachladla. Je to neznesiteľná bolesť, ani lieky nezaberajú. Kde si bola? Nevedela som sa ťa dočkať. Áno, zavolaj mi, prosím ťa, doktora.“

Pohľadila som ju a išla k telefónu. Sanitka s lekárom prišla veľmi rýchlo. *Babinu* vyšetrili a na základe výsledkov sa rozhodli previesť ju do nemocnice a pravdepodobne aj hospitalizovať. Podľa pokynov ošetrovateľa som jej zbalila niekoľko osobných a hygienických vecí. Starenku dali na nosidlá a odišli.

Zostala som v byte sama. Akosi bezradne som sa v ňom motala. Nech som robila čokoľvek, spomienky ma prinavracali k pouličnému bozku a uhrančivým očiam môjho nového známeho. Myslel zmätočne vyhodnocovala udalosti, ktoré sa v tom kratučkom čase udiali.

Ani ráno nebolo iné, len jedno sa zmenilo. Odhalila som v sebe túžbu po pokračovaní včerajšieho bozku. V tomto nezvyčajnom stave tela a mysle som si naordinovala, že nepôjdem do školy.

Okolo obeda som sa rozhodla obliecť. Avšak pohľad do skrine ma úplne odrovnal. Nenašla som v nej nič, čím by som Mareka dokázala ohúriť a v čom by som sa mu mohla zapáčiť. Cítila som sa strašne. Prvé rande a ja som si nemala čo obliecť. Neskutočná dilema. Nakoniec som na seba navliekla letný overal. Vonku pražilo a napokon, *nejdem do divadla*, pomyslela som si vzdorovito sama pre seba.

Keď som o päť minút tri pozrela z okna, zbadala som ho. Stál tam a fajčil. Nevidel ma, bol otočený smerom do ulice a pozoroval ľudí. Rýchlo som zamkla byt a vyšla von. Otočil sa po tom, čo za mojím chrbtom buchli vchodové dvere. So širokým úsmevom mi podišiel v ústrety.

„Teda, ty si vzrušujúco *vyletnená*,“ obzeral si ma namiesto pozdravu a takmer súčasne ma objal, akoby som mu patrila. Nebránila som sa, bolo to príjemné.

„Ahoj, kde máš to auto?“ zaujímala som sa.

„Tam,“ ukázal rukou, „tu sa nedá parkovať. Myslíš si, že som ťa oklamal?“

Chytil ma a viedol za roh našej ulice. Hovoril pravdu. Stálo tam veľké červené BMW, poznala som tú značku. Môj otec mal také kedysi vo firme. Marek mi ako správny džen-tlmen otvoril dvere a ja som sa pohodlne usadila.

Keď nastúpil aj on, otočil sa ku mne a s úsmevom sa opý-tal: „Kam si želá ísť krásna Viktória?“

Zostala som zarazená. Jeho otázka ma prekvapila, vlast-ne ani som nevedela, čo som očakávala.

„Je mi jedno. Kam chceš. Ty si ma pozval,“ vynašla som sa.

„Dobre. Pôjdeme kam nás kolesá tohto *tátoša* povedú. Medzitým mi povedz niečo o sebe.“

Jeho záujem ma zaskočil, vôbec sa mi nechcelo zdôvero-vať sa niekomu, koho som sotva poznala. Čo som mu mala povedať, že otec je v base a matka sa otrávila? Och, bože! Hlavou mi vírili prazvláštne myšlienky. Nakoniec som sa rozhodla, že prezradím iba niečo aktuálne.

„Žijem sama s babinou. Včera ju odviezli do nemocnice,“ hlesla som smutným hlasom.

Pozrel sa na mňa: „To vážne? A čo dedko?“

„Dedko nie je.“

„Prečo dedko nie je?“

„Bože, čo ma vypočúvaš? Dedko nebol a nie je,“ rozčúlene som rozhodila rukami.

Vzápätí som stúpila. Bleskurýchle zabočil na chodník a prudko zabrzdil. Otočil sa ku mne a mlčky mi pozeral do očí.

„Nie si na polícii, nemusíš mi odpovedať! Iba sa zaujímam o to, kto si a ako žiješ. To je podľa teba výsluch? Dobre, ako

chceš, nemusíme o sebe vedieť nič. Ja ti tiež nebudem o sebe rozprávať.“

Razantne sa otočil a vyštartoval. Mrzelo ma to. Náhle som pocítila strach, že ma v hneve odvezie domov, ale mlčala som. Pochopiteľne, zmlkol aj on. Zdalo sa, že sa na mňa nahneval. Asi po štvrt hodine jazdy zastavil uprostred veľkého parkoviska.

„Konečná, vystupujeme,“ povedal stroho a vystúpil z auta.

Keď som urobila to isté, podišiel ku mne, objal ma okolo pliec a nakláňajúc sa ku mne šepol: „Mier?“

Mykla som plecami: „Ja som vojnu nevyhlásila.“

„Vieš čo, pozývam ťa niekam, kde je prekrásne prostredie. Dáme si spolu niečo dobré pod zub. Ok?“

Držal ma za ruku a ťahal cez nádherný park. Bola som očarená. Obzerala som sa vôkol seba, ešte nikdy som tam nebola.

„Si tu prvýkrát, však?“ Usmial sa môjmu výrazu v tvári, akoby mi čítal myšlienky.

„Áno, je tu skutočne nádherne. Čarovne. Naozaj,“ odpovedala som.

Pomaly sme vstupovali do priestorov reštaurácie. Oproti nám kráčal mladý muž a ukláňajúc sa pozdravil: „Madam, dobrý deň prajem,“ vzápätí sa otočil k Marekovi: „Dobrý deň pán *Londaver*, váš stôl je pripravený. Nech sa páči, odvediem vás.“

Pripadala som si ako v romantickom filme.

Marek kývol rukou: „Ďakujem, netreba, pridte k nám o päť minút.“

Marek ma potiahol za ruku: „Poď.“

Nestihla som sa od úžasu spamätať z prvých dojmov a už sme sedeli pri stole. Pustil ma, odsunul stoličku a s úsmevom mi povedal: „Nech sa páči, madam.“

Hoci som bola v miernom šoku, chcelo sa mi neskutočne smiať. *Toto si určite zapamätám. Rande na vysokej úrovni.*

Ani babina, ktorá toho v živote zažila mnoho, by mi zrejme neuverila, pomyslela som si.

Sadol si oproti mne a mlčky pozeral na prekvapenie, ktoré sa dalo čítať z môjho čela.

„Si tu ako doma,“ začala som konverzáciu konštatovaním.

Usmial sa: „Nie, doma nie. Je to reštaurácia mojich rodičov a ja sem občas vodím priateľky alebo milenky na obed, či večeru.“

Keby razom všetko stíchlo, bolo by počuť, ako mojimi tepnami pulzuje krv. Zmohla som sa len na nádych a výdych a z očí mi šľahali plamene rozhorčenia.

„Netúžim byť tvoja milenka a nazdávam sa, že ani tvoja priateľka,“ odsunula som stoličku rozhodnutá odísť.

Silne ma chytil za ruku a prinútil zostať sedieť.

„Prestaň! Nerob scény, žartoval som. Snáď si nemyslíš, že ak by to bola pravda, povedal by som ti to takýmto spôsobom. Len som ti vrátil požičané.“

Usmieval sa, akoby sa mu niečo veľmi páčilo. Mne nie. Nebolo pravidlom, že si niekto robil zo mňa žarty. Mlčala som. Priložil moje ruky k svojim ústam a pomedzi pery zašepkal: „Si krásna, nechcel som ťa nahnevať.“

Akoby sa mi tými slovami dotkol srdca. Razom mu bolo všetko odpustené.

„Fajčíš?“ spýtal sa a ponúkol ma otvorenou škatuľkou cigariet.

„Nie, ďakujem.“

V tej chvíli sa ako duch zjavil pri stole čašník. Marek sa ma vôbec nepýtal, čo chcem, rozhodol za mňa a objednal akýsi miešaný nápoj.

Keď čašník odišiel, posunul mi jedálny lístok a s pohľadom, v ktorom nebola otázka, ale príkaz, vyslovil: „Vyberieme si niečo, čo povieš?“

Jeho otázka sa mi zdala zbytočná. Svojím gestom jasne rozhodol. Ideme jesť.

Nenamietala som, hoci som na jedlo nemala veľmi chuť. Pravdou bolo, že som neobedovala.

„Dobre,“ zaznela moja odpoveď a zadívala som sa do jedálneho lístka.

Vo chvíli, keď som opäť zodvihla hlavu, môj zrak sa stretol s jeho upretým pohľadom.

Zdvihol obočie a spýtal sa: „Vybrala si si?“

„Áno a ty?“

„Klasika, mám rád ryby,“ odpovedal bez zaváhania a rukou si prehodil vlasy, ktoré mu padali do čela.

Začala som listovať v ponuke jedál a nenápadne som si Mareka prezerala. Bol veľmi pekný, na jeho tvári som nenašla nič, čo by sa mi nepáčilo. Hlboké tmavohnedé oči sa mi vpijali takmer pod kožu, pálili ako žeravé uhličky.

Čašník, ktorý nás obsluhoval, chodil ako tieň. Len pred chvíľou odišiel a už sa vracal. S objednanými nápojmi. Tým že som svoj pohľad zamerala na neho a myšlienky mi blúdili kade tade, takmer som zabudla na jedlo.

Spýtavo sa na mňa pozrel: „Budeš si ma ešte dlho obzerať, alebo si objednáme?“

Zahanbila som sa. Mohol si to odpustiť a nemusel ma zhodiť pred čašníkom.

„Dám si špecialitu podniku,“ vyblafla som bez premýšľania a ani som netušila, čo to je. Jednoducho som v tom strese zabudla, čo chcem.

Čašník odišiel vybaviť objednávku a Marek na mňa uprel svoje oká a rozosmial sa.

Nechápavo som čakala, kým sa milostivý dosmeje a spýtala som sa: „To som taká smiešna?“

„Prečo smiešna? Si krásna. Len si predstavujem, ako budeš jesť to, čo si si objednala.“

„Dôvod?“ nechápavo som rozhodila rukami.

„Zrejme si nepostrehla, že je to pre dve osoby a riadne pikantné,“ opäť sa zasmial, „alebo si taký gurmán a jedák? To by som si o tebe nepomyslel.“

„Mal si mi to povedať!“ nahnevane som odvrkla a otočila od neho tvár.

Opäť mi chytil ruku. Zdvihol ju k svojim perám a pobožkal ju. Priestorom zaznela veta, ktorá by obmäkčila asi každé dievča: „Si krásna, keď sa čertíš.“

Stiahla som ruku a požiadala ho: „Nemôžeš to jedlo zrušiť?“

„Môžem, ale tešil som sa a bol som aj zvedavý, ako sa s tým popasuješ. Nie, nebudem ťa trápiť. Dáš si pstruha ako ja? Je výborný.“

„Hm, dobre,“ rezignovala som.

Privolal čašníka a mne bolo trápne, ako mu striktno ohlásil: „Dáma si neželá pôvodnú objednávku, prineste jej to isté, čo mne.“

Svojou razantnosťou mi pripomenul otca. Až ma striaslo.

Asi to zbadal, lebo sa ma cez stôl opäť dotkol a spýtal sa: „Je ti zima?“

„Nie,“ rýchlo som odpovedala a zahnila neprijemnú myšlienku spojenú aj so smrťou mamy.

„Zosmutnela si, má to nejaký dôvod?“ Naklonil sa ku mne so starostlivým výrazom v očiach.

„Nie, nič mi nie je. Myslím na babinu,“ rýchlo som sa vynasla.

„Teraz budeš doma sama, keď je v nemocnici?“

„Áno, sama, ale nebojím sa, ak máš to na mysli,“ odpovedala som svižne a pripojila úsmev.

„Tak to mi vôbec nenapadlo. Veď si už pomerne veľká dáma. Napijeme sa?“

Zodvihol pohár k perám a očami ma vyzval, aby som spravila to isté. Už po prvom dúšku som zacítila alkohol.

Odtiahla som pohár od úst: „Je v tom alkohol!“

„Iba máličko. Neboj, neopiješ sa. Pokojne sa napi,“ pozbudivo sa usmial.

„Nemám osemnásť, nesmiem piť alkohol,“ zanovito som odmietala a položila pohár na stôl.

Mlčky sa zahľadel raz na pohár, raz na mňa a tváril sa, akoby premýšľal nad tým, čo mi povie.

„Nemusíš piť, ak sa bojíš.“